

11 Ljubezen na prvi pogled

Ko so se po makadamski cesti pripeljali skozi manjši gozd, so na levi strani zagledali velik, nedavno pokošen travnik. Na njihovo presenečenje so na njegovem robu, tik ob reki, videli osebni avto in nekaj metrov stran dva manjša šotora.

Prijatelji so se ustavili in z zanimanjem pogledali proti šotoroma. »To bi bil super prostor za taborjenje, vendar je žal že zaseden,« je ugotavljal Urh. Ko je hotel predlagati, da nadaljujejo pot in si poiščejo svoj kotic ob reki, je iz šotora stopilo simpatično dekle. Oblečeno je bilo v kratke hlače in oprijeto majico z napisom *Made with LOVE*. Lan in Urh sta takoj opazila njene rahlo poudarjene prsi in dolge, svetle lase.

»Kakšna lepotica!« je Lanu misel pospešila srčni utrip. Mogoče je nekaj podobnega pomislil tudi Zoki, ki je nenadoma začutil potrebo, da glasno zalaja.

Dekle se je takoj obrnilo proti njim in jih začudeno pogledalo. Očitno ni pričakovalo obiskovalcev. Po trenutku zadrege se je opogumilo in družčini na kolesih prijazno pomahalo. Ravno takrat se je iz rečne

struge proti prijateljem pognal majhen psiček in divje lajal. Očitno je slišal Zokijev lajež in je želel pokazati, kdo je tukaj gospodar.

»Aba, nehaj!« se je oglasila punca in takoj stekla za njim. Pes se je približal obiskovalcem na nekaj metrov in besno bevskal. Dekle ga je dohitelo in ga vnovič okaralo: »Aba, nehaj! Nihče ti ničesar noče!« Istočasno je Lina umirila Zokija, ki je prav tako divje lajal.

»Oprostite, da vas je napadla,« se je simpatična najstnica opravičila sovrstnikom, ko se je pasji lajež polegel. »Očitno se ji zdi, da nas mora varovati in vsakega, ki se nam približa, divje nalajati.«

»To je odličen alarm,« se je prvi oglasil Lan.

»Ja. Včasih je res pravi živi alarm! Škoda, da nima gumba, s katerim bi ga lahko izklopila,« je hudomušno dejala dekle. »Ste prišli taborit? Mi smo tukaj že tri dni, pa ste vi šele prvi obiskovalci.«

»Res je,« ji je takoj odgovoril Lan. »Kako brihtna punca!« je pomislil.

Tudi Urh se je oglasil: »Pravzaprav iščemo primeren prostor.«

»Tukaj je kar lepo!« je prijazno reklo dekle. »Mogoče bi tudi vam ustrezalo.«

»Meni se zdi super!« je navdušeno dejal Lan, ki ga je Lina čudno pogledala. Ni ji bilo jasno, kako je lahko zdaj ta prostor super, če pa je pred desetimi minutami želel na vsak način taboriti pri gradu. Urh je seveda vedel, v katerem grmu tiči zajec.

»Jaz sem Ana,« je trenutek tišine prekinilo svetlolaso dekle. »Kako pa je vam ime?«

»Jaz sem Lan,« je nemudoma odgovoril najstarejši med prijatelji in takoj za tem pokazal proti bratrancu in sestri. »To sta Urh in Lina!«

Lina je brata dopolnila, saj je morala opozoriti na svojega najboljšega prijatelja, ki se je v košari na kolesu popolnoma pomiril: »Z nami je še moj pes Zoki!«

»Z mano pa taborita moj mlajši brat Andrej in oči, ki ga vsi kličejo Sandi, čeprav je v resnici Aleksander,« je pojasnila Ana.

»Kje pa imate mamó?« je zanimalo Lino.

»Moja mama je umrla, ko sva bila z Andrejem še majhna,« je v rahli zadregi odgovorila Ana.

»Od takrat oči skrbi za naju.«

»Joj. Oprosti, da sem bila tako radovedna,« se je Lina opravičila za vprašanje, ki je Ano spravilo v nelagodje.

»Nič hudega. Sem že navajena na tovrstna vprašanja, saj jih slej ko prej postavijo vsi, ki me na novo spoznajo,« je pojasnila Ana in takoj, da bi spremenila temo pogovora, povedala: »Če želite, lahko kampirate čisto blizu nas. Oči je vprašal lastnike travnika, če smemo biti tukaj in niso imeli nič proti. Prepričana sem, da bodo dovolili tudi vam.«

»Se strinjam!« je odločno dejal Lan.

»Tudi jaz!« se mu je takoj pridružil Urh.

»Naj bo,« je zadnja privolila Lina. No. Pravzaprav se je zadnji oglasil Zoki, ki je glasno zalajal. Takoj, ko je Aba slišala lajež, je začela znova na ves glas bevskati. Očitno ji ni bilo najbolj prav, da bodo dobili družbo.

»Mislim, da bomo morali najprej poskrbeti, da se psa spoprijateljita,« je predlagala Ana. Ker je dobro poznala Abo, je vedela, da drugače ne bodo imeli miru.

»Prav imaš,« ji je pritrdila Lina. Dekleti sta nato vzeli v naročje vsaka svojega psa in ju previdno približati. Psa sta najprej renčala, po nekaj minutah prijaznega prigovarjanja s strani gospodaric pa sta vendarle spoznala, da bosta morala skleniti prijateljstvo, ali se vsaj nekaj časa prenašati brez konfliktov. Prvi je popustil Zoki, ki je končno opazil, da je Aba psička. Vonj mu je povedal, da ima možnosti za poletno ljubezensko avanturo. Po tem je naredil vse, da bi Abi ugajal.

»Kdo bi si mislil, da se bosta psa tako kmalu spoprijateljila?« je Ana čez dobrih pet minut komentirala pasje divjanje po travniku. Lan jo je prijazno pogledal in se ji res lepo nasmehnil. Rekel ni nič, čeprav si je želel: »Kaj bi dal, da bi se tudi midva lahko tako hitro spoprijateljila!«

»Kje bo naš šotor?« je Lanovo sanjarjenje prekinil Urh.

»Kar ti izberi prostor,« je Lan odločitev prepustil bratrancu. Urh se je nato pogovoril še z Lino in sklenila sta, da šotor postavijo približno deset metrov od sosedovega.

Lina je ugotovila: »Tako bomo imeli prostor zase, obenem pa bomo blizu sosedom. Če se bomo želeli družiti, imamo samo nekaj korakov do njih.«

Prijatelji so kmalu postavili šotor, razpakirali nahrbtnike ter pregledali hrano, ki jo je pripravila teta. »Še dobro, da imamo toliko hrane,« je številne dobrote komentirala Lina. »Tudi sosede bomo lahko povabili na kosilo ali večerjo.«

»To je super ideja,« se je Lan takoj strinjal s sestro.
»Lahko zakurimo taborni ogenj in si spečemo krompir, koruzo ali pa celo ribe iz Drave.«

Lina se je začudila, ker je bil Lan navdušen nad njeno idejo. »Navadno ima pripombe,« je pomislila. Kmalu je tudi njej postalo jasno, da je vzrok v simpatični sosedi.

Zvečer sta Urh in Lan res zakurila ogenj. Pred tem sta bila še pri kmetu, lastniku travnika, saj nista želela, da bi kampirali brez njegovega dovoljenja. Spremljala ju je Ana, ki je starejšega gospoda dobro poznala. Bil je daljni sorodnik njenega očeta. Ko sta obljubila, da bosta vse za sabo pospravila, je prijazen možak fantoma dovolil postavitve šotora in zadrževanje na travniku. Gotovo je s svojo prisotnostjo pomagala Ana, saj bi bil kmet do neznanih fantov bolj sumničav, če ne bi bilo nje.

»Kaj pa počneta tvoj oče in brat?« je Lan vprašal.
Ano, ko so se s kolesi vračali proti stari strugi Drave.
»Odkar smo prišli, ju še nismo videli.«

»Oči je ornitolog. Andrej pa mu itak sledi na vsakem koraku. Po kosilu sta šla opazovat ptice in se bosta vrnila šele zvečer, ko bo že mrak.«

Lan je razmišljal, da mora biti ornitolog nekdo, ki proučuje ptice. Za vsak primer, da se pred Ano ne bi blamiral, je tiho vprašal Urha, ali ima prav.

Po Urhovi potrditvi se je Lan znova opogumil in se zapletel v pogovor z Ano. Zanimalo ga je vse, predvsem seveda, ali ima fanta, čeprav na koncu prav tega ni upal vprašati. Ana mu je povedala, da je doma v Mariboru, kjer obiskuje Drugo gimnazijo. Njen oče je profesor na Fakulteti na naravoslovje, kjer poučuje predvsem študente biologije. Andrej obiskuje OŠ Bojana Iliča.

Stanujejo na Mladinski ulici, ki leži čisto blizu mestnega parka.

Tudi Urh je občasno sodeloval v pogovoru, čeprav bi bilo Lanu bolj všeč, da bi bil tiho.

Zvečer so prijatelji posedli ob zakurjenem ognju in uživali ob njegovi toploti. Gotovo jim je ogenj prijal tudi zaradi mrzle reke. Popoldne so si vsi noge namočili v kristalno čisti vodi in raziskali območje struge v neposredni bližini. V njej je bilo zelo malo vode. Na odseku, kjer se je struga najbolj razširila, si reko lahko prečkal od enega na drugi breg, v njej je bilo kar veliko rib.

Ko sta Urh in Lan pripravila koruzo za pečenje, sta na piknik povabila tudi sosede. Gospod Sandi, ki mu je hčerka malo pred tem pojasnila, kdo so novi sosedje, ni bil navdušen. Kljub temu je povabilo sprejel in tako je že čez nekaj minut ob tabornem ognju sedelo šest ljudi in dva psa. Zoki in Aba sta utrujena dremala drug ob drugem.

Sprva je bilo vzdušje rahlo turobno. Ko pa je Lina gostom ponudila dobrote tete Anice, se je gospodu Sandiju na obraz prikradel nasmešek. Jedli so domač kruh iz krušne peči, suhe in kuhane klobase, skuto z bučnim oljem in čebulo ter paradižnikovo solato. Edini odrasli moški je med večerjo poslal sina po pivo, ki ga je hladil v reki. Najprej se je sam odžejal, nato pa je natočil še Urhu in Lanu. Obema se je zdelo super, da sta v odrasli družbi pila pivo. Ostali mladostniki so pili bezgov sok. Poleg tega je profesor prijateljem predlagal, da ga kličejo kar Sandi.

»Ana je rekla, da ste ornitolog,« je po večerji pogovor s Sandijem začel Urh. »Katere ptice opazujete tukaj ob reki?«

»Devetinosemdeset kilometrov dolg odsek reke Drave med Selnico in Središčem ob Dravi je mednarodno pomembno območje za ptice,« je profesor začel predavanje. »To je tudi najpomembnejše območje za vodne ptice v Sloveniji. Tukaj najdemo veliko populacijo malih ponirkov, kormoranov, velikih belih čapelj, mlakaric, sivk, čopastih črnic, zvoncev in velikih žagarjev. Sam že več kot dvajset let proučujem vodne ptice, tokrat pa bi jih rad predstavil Andreju. Zgleda, da ima na tem področju moje gene, saj ga ornitologija prav tako navdušuje.«

»Ne samo navdušuje,« se je oglasila Ana. »Andrej in oči sta s ptiči povsem obsedena. Takoj, ko opazita redko vrsto ptic, zganjata táko, da si nihče nikoli ne bi mislil. Oči postane ves rdeč, ker mu močno narasteta pritisk in srčni utrip, Andrej pa skače kot divja kobilica.«

Šele zdaj se je oglasil Andrej, ki je bil prej ves čas tiho: »Ti pa zganjaš cirkus, ko vidiš kačo!«

»Pa daj! Ne mi spet teh kač omenjati,« se je razburila Ana, ki je bila z bratom pogosto v konfliktu.

»Pa bom!« se je znova oglasil Andrej, saj ga je sestra močno razjezila s pripombo o divji kobilici. Zdelo se mu je, da ga ponižuje pred novimi prijatelji. »Tukaj so kobre, modrasi, gadi, belouške ...« je Andrej naštel vse kače, ki so mu padle na misel. »In ti se vseh bojiš kot prestrašena kura! Prav debilna si!«

»Dovolj te imam!« se je razjezila Ana, ki je naglo stopila proti bratu, da bi mu eno prisolila okrog ušes.

»Nehajta!« je zagrmel močan glas njunega očeta. »Če ne bo v trenutku miru, bosta oba kaznovana!« Profesor ju je resno pogledal ter jima zabrusil: »Ti boš šla z mano

na teren opazovat ptice! Andrej, ti pa boš pripravil zajtrk, kosilo in večerjo!»

Mladostnika sta vedela, da oče misli resno. V naslednjih minutah je ob tabornem ognju zavladala mučna tišina.

Prvi se je opogumil Urh, ko je opazil, da se je Sandi povsem umiril: »Je res, da lahko najdemo v reki Dravi zlato?»

»Res je,« mu je pritrdil profesor, ki se je nato povsem učiteljsko razgovoril: »Pa ne samo v Dravi, zlato je mogoče najti tudi v Muri in Savi. Nekje sem bral, da so območje med Ptujem in Legradom na Hrvaškem, kjer se v reko Dravo izlije Mura, raziskali geologi. Po njihovih izračunih naj bi bilo zgolj na tem odseku Drave več kot tisoč ton zlata. V preteklosti so predvsem Hrvati izpirali zlato. Mislim pa, da ne bi mogli govoriti, da je šlo za zlato mrzlico, kot na primer v Kaliforniji. Po mojem mnenju so nekateri posamezniki pridobili kar nekaj zlata, obogatel verjetno ni nihče. To so bili težki časi, ko so ljudje iskali zaslužek na vsakem koraku, saj so zgolj s kmetijstvom težko preživali.»

»Torej je res, da je v Dravi polno zlata!« je profesorja prekinil Urh. »Mi smo slišali, da naj bi križniki v preteklosti na tem območju izpirali zlato. Ali je tudi to res?»

»O tem nič ne vem,« je moral priznati Sandi. »Za izpiranje zlata je potrebno znanje, ki ga preprosti ljudje niso imeli. Neuki in revni kmetje so hodili v Dravo z lopatami in preprostimi siti, da bi našli zlata zrna in tako obogateli. Na tak način seveda niso našli ničesar. Zlata zrna so zelo majhna in treba jih je zbrati res zelo veliko, da bi se jih splačalo prodati. Res pa je, da so na območju Slovenije večja kot na Hrvaškem.»

»Zakaj?« je tokrat vprašal Lan, ki mu je zgodba o zlatu v reki tako razburkala domišljijo, da je za nekaj časa nehal razmišljati o Ani.

»Reka težje delce prej odloži. Zaradi tega v zgornjem rečnem toku najdemo večje prodnike kot v spodnjem. Podobno je z zlatom in zaradi tega so pri nas zlata zrna večja kot na Hrvaškem. Kljub temu pa so še vedno tako majhna, da bi potrebovali zelo veliko časa, da bi iz reke izprali en sam gram te žlahtne kovine.«

»Koliko časa bi bilo potrebno, da bi iz Drave izprali eno tono zlata?« je zanimalo Lana.

»To je odvisno predvsem od tehnologije in najdišča. Če imaš na voljo le ponev za izpiranje, bi verjetno potreboval nekaj tisoč let. Če imaš moderno tehnologijo, kot so na primer bagri ter stroji za izpiranje, in je nahajališče bogato, potem ti lahko uspe že v nekaj desetletjih.«

»Teoretično bi bilo torej možno, da so križniki v preteklosti našli bogato nahajališče zlata v Dravi in so ga znali izpirati,« je razmišljal Urh.

»To bi bilo res možno,« se je z njim strinjal profesor.

»Bi se tudi mi lahko naučili izpirati zlato?« je zanimalo Lana.

»Seveda. Zakaj pa ne?« mu je zamišljeno odgovoril Sandi. »Poznam celo prijatelja, ki se ljubiteljsko ukvarja s tem. Mogoče bo imel čas in nas nauči te zanimive obrti. Bom jutri poklical Igorja in ga vprašal.«

»Super!« sta v en glas vzkliknila Urh in Lan ter z nasmeškom udarila v dlan.

Družčina je večer ob ognju nadaljevala s prijetnim pogovorom o zlatu, križnikih, skrivnem rovu in pripetljajih v cerkvi in župnišču.

Najprej je utrujenost premagala Andreja, sledila je Lina, potem se je spat odpravil Sandi, tik pred polnočjo pa še Urh. Ano in Lana je pokonci držala zaljubljenost na prvi pogled. Ob enih sta se tudi onadva odpravila vsak v svoj šotor, čeprav je Lan sanjaril o tem, kako lepo bi bilo, če bi lahko spala v istem.